

Antingen apor som förfäder – eller inte!

JAG FICK AV EN BEKANT reda på att boken *Fyra kristna diskuterar skapelse och evolution* blivit recenserad i *Till Liv*. Jättekul, och inte bara för att jag är en av medförfattarna. Jag tror nämligen att det är en bok med ett viktigt innehåll för vår tid. Jag ska strax förklara i all korthet varför, men allra först ska jag bara nämna en tendens som jag sett i flera recensioner i kristna media. Det är att recensenten säger sig delvis hålla med alla författarna, det vill säga att recensenten tänker sig *både* en direkt skapelseakt av Gud på en ung jord (som jag företräder) *och* en evolutionär skapelsesyn under miljarder år. En skrev till och med att han ”står någonstans mitt emellan”. Jag mejlade honom och sade att jag har lite svårt att se vad som skulle finnas mellan de synsätten, för antingen har vi väl utvecklats under miljoner år från apliknande förfäder eller inte. Han svarade aldrig ...

Själva poängen med boken är att man som läsare ska bli uppmuntrad att ta ställning. För *om* evolutionsteorin stämmer och evidensen verkligen pekar på att baciller kan utvecklas till människor, ja då är ju saken klar, skapelseberättelsen *måste* vara skriven på bildspråk och bör läsas som poesi.

Hade jag sett det så skulle jag också ha varit en evolutionstroende kristen. Men nu är jag biolog och djupt kritisk till evolutionsteorin av rent vetenskapliga skäl, och därför blir min slutsats en annan.

För om det vetenskapligt går att visa att evolutionens mekanismer *inte* kan förklara hur nya livsformer kan uppstå – på sin höjd hur de kan förändras inom vissa givna ramar – ja då tangerar vi faktiskt precis det som Bibeln lär, nämligen att Gud skapade de levande varelserna efter sina respektive slag (grundarter) med urhundar för sig, urkatter för sig och så vidare. Vi bibeltroende biologer menar nämligen att livets mönster inte liknar Darwins jättelika evolutionsträd, utan snarare en fruktodling med många olika separata fruktträd, ett för varje skapat djur- och växtslag.

Hur skulle mutationer – slumpmässiga förändringar i vårt DNA – kunna vara anledningen till att vi finns till när vi alla vet om att mutationer är bland det farligaste som kan hända oss? Det borde räcka att nämna åldrande, cancer och tiotusentals genetiska sjukdomar.

Och hur kan det naturliga urvalet skapa fantastiska livsformer när allt det gör är att sortera bort dåligt anpassade individer ur en population? Pudeln är ett resultat av selektion under hundratals år från en vargliknande urhund. Men är en pudel mer utvecklad än en varg? Tvärtom – på väg till pudeln gick tusentals genvarianter förlorade genom urvalet. Det är därför pudeln inte överlever ens en svensk vinter i det fria. Selektion utarmar.

Men vi är ju så lika schimpanserna – vi måste väl vara släkt med dem? Sakta i backarna – det finns likheter som beror på släktskap, men också en mängd sådana som bevisligen *inte* gör det. Läs mer i boken. Likheter kan också förklaras med en gemensam formgivare/designer. Gud är programmerarnas Programmerare. Det var han som en gång kodade DNA så att ett litet ägg kan utvecklas till en programmerare!

Tro det eller ej, men i din bibel finns det många nycklar till att förstå även den biologiska verkligheten. Men vi måste våga lita på miraklens Gud och hans Ord och inte fullt så mycket på vissa forskare som ibland drar väl snabba slutsatser. †

Mutationer är bland det farligaste som kan hända oss!

GÖRAN SCHMIDT

kemiingenjör, biolog, ordförande i föreningen Genesis